

פעם אחת עבר על קלויז לחסידי סטרטין והרעישו בקולות וברקים השחקים בתפלותיהם וחמד לו הגאון ריש"ן לצון ונימק למה רגילים הם החסידים להשמיע קולם בתפלה שהרי המחזמן לבוא בזמן מדויק לבית אדונו הוא מוציא את הפתח פתוח לפניו ודי לו בקריאת לחש לפתחו אבל לא כן הבא באיחור זמן הרי עליו לקרוא בקול כדי לפתוח לו את השער הננעל והסגור.

כשהעביר רבי אחד לחסידים את השוחט ואסר את שחיטתו והתאונן אותו שו"ב באוזניו של אותו גאון ופוסק. תמה הגאון וקרא: איש שאינו יודע להעביר על פרשת השבוע איך יהין להעביר שו"ב?...

ורגיל היה לומר: בימים הראשונים היו אישים גדולים רועי ישראל; רבי וצדיק והוא אחד. ועתה שירדה חולשה לעולם הרי נתפרדו ורבי הוא אחד אבל צדיק הוא אחר...

בימים הראשונים היה האדם הגדול גם צדיק וגם גאון ושתי המדות היו לחטיבה אחת ועתה אחרי שירדה חולשה לעולם ונתפרדו ונתחלקו לשנים...

כשנודע לו שהרב הגה"צ ר' יחזקאל משינאווא ז"ל דיבר סרה על ספר "תפארת ישראל", על משניות, וציוה שיכרכו את המשניות עם תפא"י בכריכה כפולה (משני הצדדים), ראה בזה הגאון רבי יוסף שאול ז"ל מעין עלבון התורה וכתב לאביו של רבי יחזקאל הגה"צ מצאנו שלולא את פניו הוא נושא היה דן את בנו כדין מבזה תלמיד חכם... ודקו נכדיו ובדקו וחיפשו בתפא"י ומצאו שמזכיר תפא"י את רמבמ"ן. ואף מצאו שאר דברים בפ"א שאינם לפי רוחם. וציוה רח"צ ז"ל להביא לו את המשניות עם התפא"י ובדק בעצמו ומצא שכן הוא ובא לידי מסקנא שהצדק עם בנו בפקפוקיו וכתב לריש"ן להצדיק את מעשה בנו השינבי ז"ל (כך סיפר אחד מנכדיו של הגאון מצאנו ז"ל).

ועובדא ידענא, שגם בבלו נכרכו המשניות עם תפא"י בכריכה כפולה. משני הצדדים.

אחדים מתלמידיו היו חסידיו של הצדיק המפורסם רבי יצחק אייזיק מזידטשוב וכשנסעו לזידטשוב בא אליו גם רבי אורי זאב סאלאט לקבל ברכת הפרידה; ואמר לו רבי יוסף שאול רבו: הגם אתה עוזב אותי? ולא נסע כל ימיו.

ולתלמידיו האחרים מסר פ"ש באהבה לדרוש בשלום רבם הצדיק מזידטשוב.